

ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ 24 ΦΛΕΒΑΡΗ

Πανεργατικός αγωνιστικός συναγερμός

Το λεγόμενο «πρόγραμμα σταθερότητας» σηματοδοτεί την πιο άγρια επιδρομή των τελευταίων δεκαετιών σε βάρος της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων. Δύο είναι τα βασικά χαρακτηριστικά του:

Πρώτο, τσεκουρώνει αμείλικτα το εργατικό και λαϊκό εισόδημα (με ονομαστικές μειώσεις μισθών που δεν έχουν ξαναγίνει και με ασήκωτες αυξήσεις άμεσων και έμμεσων φόρων) και υποχρεώνει, άμεσα, τους εργαζόμενους να ζήσουν με λιγότερο εισόδημα απ' αυτό που είχαν το 2009 και το 2008. Ξηλώνει βασικά ασφαλιστικά δικαιώματά τους και ξεθεμελιώνει τον κοινωνικό χαρακτήρα της εργατικής ασφάλισης, σπρώχνει τους εργαζόμενους σε ένα ασφαλιστικό σύστημα που θα δίνει σύνταξη στα βαθιά γεράματα, σύνταξη κατακόρυφα μειωμένη, σύνταξη που για τους πολλούς θα είναι ένα επίδομα πρόνοιας —τύπου σημερινής αγροτικής σύνταξης. Πετσοκόβει το δικαίωμα στη δουλειά: απαγορεύει προσλήψεις, επιβάλλει σε καθολική κλίμακα τη μερική και προσωρινή απασχόληση, διογκώνει την ανεργία. Επεκτείνει την εξάρθρωση των εργασιακών σχέσεων και των ΣΣΕ.

Δεύτερο, δεν είναι ένα προσωρινό πακέτο αντεργατικών μέτρων. Είναι μια αλυσίδα μέτρων που θα επαναλαμβάνονται και θα κλιμακώνονται για χρόνια κάτω από την κηδεμονία της ΕΕ και του ΔΝΤ και τους δαμόκλειους εκβιασμούς των ξένων τοκογλύφων. Ενσαρκώνει μια πολιτική παρατεταμένων σκληρών αντεργατικών μέτρων που θέλει να επιβάλει μόνιμες βαθιές αντεργατικές αλλαγές και να φέρει χρόνια πίσω τα δικαιώματα και την οικονομική κατάσταση των εργαζομένων.

Η έκταση των χτυπημάτων που προωθεί τώρα η κυβέρνηση και η ΕΕ στο εργατικό εισόδημα, στην κοινωνική ασφάλιση, στο δικαίωμα στη δουλειά ξεπερνούν κάθε προηγούμενο των προγραμμάτων «σύγκλισης» και «σταθερότητας», που συντάχθηκαν πάλι κατ' επιταγή της ΕΕ και έφεραν μεγάλες ανατροπές στα εργατικά δικαιώματα. Θα πλήξουν πολύ βαριά την εργατική τάξη που είναι, ήδη, οικονομικά εξουθενωμένη από τις προηγούμενες αντεργατικές επιδρομές.

Το εργατικό και λαϊκό συμφέρον οφείλει να δώσει αποφασιστικά τη δική του, αντίστροφη, ταξική απάντηση: Δεν θα πληρώσουν αυτοί που δεν έχουν καμιά ευθύνη για την οικονομική τραγωδία του τόπου. Τα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα δεν θα καούν στο βωμό της άκορεστης κεφαλαιοκρατικής κερδοφορίας και τοκογλυφίας.

• *Κάτω τα χέρια από το μισθό και το εργατικό εισόδημα, τη δημόσια κοινωνική ασφάλιση, το δικαίωμα στη σταθερή και πλήρη εργασία, τις ΣΣΕ.*

• *Να μην περάσει το «πρόγραμμα σταθερότητας» κυβέρνησης-ΕΕ-οικονομικής ολιγαρχίας.*

Γύρω απ' αυτά τα κεντρικά αιτήματα επείγει να γίνει η ευρύτερη δυνατή αγωνιστική συσπείρωση εργατικών και λαϊκών δυνάμεων.

Σημαίνει η πανεργατοϋπαλληλική 24ωρη απεργία της Τέταρτης 24.2.2010, που κήρυξαν οι ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, να μετατραπεί σε μια πλημμυρίδα εργατικής διαμαρτυρίας και αντίστασης που να νεκρώσει τους χώρους δουλειάς και να γεμίσει πλατείες και δρόμους σ' όλη την Ελλάδα. Η επιτυχία της θα βαρύνει για το πώς θα συνεχισθεί ο αγώνας των εργαζομένων κατά του «προγράμματος σταθερότητας».

Οι εργαζόμενοι πάνε —πρέπει να πάνε— στην πανελλαδική 24ωρη απεργία όχι έτσι όπως θέλει η διοίκηση της ΓΣΕΕ. Δηλαδή, χωρίς να καταγγέλλεται η πολιτική της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και η ΕΕ, με το να συγκαλύπτονται οι υπεύθυνοι του «προγράμματος σταθερότητας» και η αντεργατική επιδρομή να αποδίδεται αφηρημένα και θολά σε απρόσωπες «αγορές» και περιορισμένα και ήπια σε κάποιες «αρνήσεις του ΣΕΒ».

Οι εργαζόμενοι καλούνται να δώσουν μια τέτοια μαζικότητα και δυναμική, στην πανελλαδική απεργία της 24.2, που θα πάει πέρα από τα όρια που θα ήθελαν να την περιορίσουν οι φιλοκυβερνητικές συνδικαλιστικές ηγεσίες. Καλούνται να της δώσουν ένα πραγματικό αγωνιστικό περιεχόμενο με μια συνθηματολογία ισχυρής και καθολικής απόρριψης του «προγράμματος σταθερότητας», που θα έχει την αιχμή της στραμμένη κατά εκείνων που θα το εφαρμόσουν, κατά της πολιτικής κυβέρνησης-ΕΕ-οικονομικής ολιγαρχίας.

Η εργατική τάξη μπήκε σε μια κρίσιμη φάση υπεράσπισης των δικαιωμάτων της, που η πολιτική κυβέρνησης-ΕΕ-οικονομικής ολιγαρχίας έχει βάλει στόχο με το «πρόγραμμα σταθερότητας» να τα σαρώσει.

Βρίσκεται μπροστά σε μια μεγάλη απειλή που δεν μπορεί να αντιμετωπισθεί παρά μόνο με τον πανεργατικό αγωνιστικό συναγερμό.

Το ζήτημα που έχει τεθεί επί τάπητος είναι: ή θα αναχαιτιστεί το «πρόγραμμα σταθερότητας» ή αλλιώς η πολιτική κυβέρνησης-ΕΕ-οικονομικής ολιγαρχίας θα βυθίσει τις εργατικές και λαϊκές μάζες σε ένα τεράστιο βάλτο ανεργίας και φτώχειας.